

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

En tindrem un "feix"!

Any II - Núm. 75

Barcelona, 8 novembre de 1932

Preu: 20 cèntims

El solemne enterrament de l'Afer de la Venda de Càrrecs Municipals

L'altre dia, a dos quarts de tres de la tarda en punt, com havia estat anunciat oportunament per EL BE NEGRE i altres diaris, tingué lloc la cerimònia de l'enterrament de l'afer del trafiqueig, compra, venda i estafada de càrrecs municipals.

Fou un acte emocionant que edificà totes les persones que el presenciaren, que a aquella hora del café, copa i puro foren moltes, a part de les que anaren fins a la parròquia laica.

Sortí la comitiva del Palau de Justícia, una mica retardada, però, perquè calgué fer l'autòpsia al difunt, ja que a darrera hora algú havia denunciat que la mort no havia estat prou natural, tot i que el cadàver havia quedat del més natural que es pot quedar. Aviat no es podia donar un pas en tot el passeig, des del Parc a la Plaça de Salmeron. Hom no recordava, de molt de temps, un enterrament tan lluit i al qual hi anessin més persones que no s'haguessin proposat d'anar-hi, ja que tothom que passava per aquells indrets no tenia altre remei si volia caminar ni que fos un pas.

ESCENES DE DESESPERACIÓ

En tocar tres quarts de quatre es sentí un plor desesperat i tot seguit uns homes tragueren el taüt, al qual estaven abraçats, plorant com unes magdalenes, el jutge senyor Higuera i el president de l'Audiència, senyor Anguera de Sojo. Costà molta feina fer-los deixar el cadàver i calgué

LA PRESIDENCIA DEL DOL

picar-los els dits repetides vegades perquè abandonessin el fèretre, al qual estaven aferrats. Un cop aconseguit els portaren a dins i, per aconsolar-los, els tancaren als calabossos rigorosament comunicats. Aleshores, i solament aleshores, no pas abans, com diuen alguns periòdics insidiosos o mal informats, es formà la comitiva.

LA COMITIVA

La comitiva, la fúnebre comitiva, parlant amb més exactitud, es formà de la següent manera:

Al davant hi anaven els batidors de la guàrdia municipal francs de servei, de gran gala. Seguia la Banda Municipal, tocant la pantomima de «Las Golondrinas». Quan l'acabaven tornaven a començar, i així successi-

vament. Venia després el cotxe mortuori, tirat per vuit cavalls-vapor i amb el fèretre cobert de corones amb les inscripcions més plenes d'agraïment que hom hagi vist mai. Portaven les gasses, fetes de cadenetà, el senyor Sánchez Silva, un representant del senyor Griso i sis cucurulles que cridaren molt l'atenció pel misteri amb què caminaven.

Darrera el fèretre hi anaven els dols. El de la ciutat, format pel doctor Aiguader, severament vestit de copalta, levita i sabates de pell de cocodril autèntic, eixugant-se les llàgrimes, sostingut pel comissari senyor Angel Estivill i per un altre senyor, també parent o amic.

Venien després els regidors, vestits de negre, donant-se les

mans formant cadena. No hi eren, però, tots, perquè alguns formaven en el dol de la família i altres es veu que anaven sota les cucurulles.

Després passà el dol de la família. En ell, ultra els regidors que no anaven al dol d'autoritats ni sota les cucurulles, hi havia els senyors Trullols, Caralt, Mañé, Jardí, Mas i uns quants coberts de grans vels negres sota els quals sortia com una mena de sanglot.

Després venia el dol dels afavorits, nombros i compacte. En ell hi havia caps de negociat, oficials primers, oficials segons, oficials tercers, oficiosos, auxiliars, escriptors, demògrafs, emboscats i belles senyorettes.

El dol dels aspirants era format

per un nombros contingent de ciutadans plorosos, per bé que esperançats.

Venia després el dels estafats, que s'arrabassaven els cabells.

Però els més desconsolats, els que feien més llàstima, eren els modestos ciutadans que anaven a l'enterrament amb l'esperança d'un miracle de darrera hora.

La comitiva, en corrua interminable, entre el brogit dels xistos i les rialles de circumstàncies en actes semblants, anà cap al carrer de la Princesa—que hi ha veus que diuen que li serà canviat el nom de Santiago Rossinyol, que no sabem si el porta, pel de carrer de la Pubilla—, entre les exclamacions de dolor del públic que s'ho mirava, travessà la Via Laietana, pujà amb un sospir d'a-

lleujament, no per Jaume Primer, sinó per la baixada de la Presó, inofensiva en els nostres temps, de civilització i progrés, i entrà a la Plaça de la República, que era plena de gent. Es dirigí cap a la Casa de la Ciutat, que estava endomassada, i allí s'acomiadà el dol, és a dir, s'acomiadaren els guàrdies municipals de gran gala i la Banda Municipal, perquè tots els altres volgueren acompanyar el fèretre, els uns per veure si ressuscitava el difunt, els altres per assegurar-se que era ben mort.

Els que formaven part dels dols pujaren en cotxes amablement posats a la seva disposició per l'Ajuntament, i el públic es llançà a l'assalt de tots els mitjans possibles de transport.

AL CEMENTIRI

Bell espectacle era el que oferia la carretera del cementiri el dia de l'enterrament. Els magnífics automòbils municipals corrien alegrement cap al tant de temps sant i ara laic recinte. Un aviador que s'ho hagués mirat a vista d'ocell hauria cregut que es tractava d'una festa.

Mai, des del dia que el doctor Aiguader enderrocà amb mà ferma i decidida i amb bíceps robusts el mur ciclopi de maó de cantell que des del dia abans separava injustament des de segles els morts en dues procedències i dos destins, no s'havia vist el cementiri tan animat. Ja ho digué

(Acaba a la pàg. 2, col. 1)

Commemorant el X aniversari del feixisme

L'heroica marxa dels rabassaires sobre Tarragona

Vendrell, 6. — Quan anava a celebrar-se el miting magne i monstre, rabassaire i electoral dels rabassaires de la rabassa morta tarragonina s'han trobat amb indignació amb el miting balancejant-se, suspès per ordre del tan foragitat de l'Esquerra com governador de Tarragona, senyor Noguera i Comet.

La indignació que això ha provocat no es pot pas descriure. Els rabassaires, que portaven el quantió producte de les miseres parts que havien aconseguit apropiat-se per tal de col·locar-les als bancs de la ciutat han posat el crit — és un dir — al cel, i haurien comès algun altre excés si el diputat senyor Galés que per casualitat es trobava en aquells indrets no els hagués arengat.

El soci del senyor Aragai ha recordat de sobte que feia pocs dies que s'havia celebrat a Toró l'aniversari de la marxa teixista sobre Roma i els ha invitat a imitar l'exemple, essent com eren, ells, feixistes i essent com era Tarragona d'indiscutible origen romà.

«Si nosaltres tenim el Govern de Catalunya, digué, aquest fet no ens ha de privar de fer la revolució. Això demostrarà que el manar no ens puja al cap i quan convé, encara que tinguem a les nostres mans l'ordre, també sabem tenir-hi el desordre.»

Una gran ovació formidable ha coronat aquestes paraules i tot seguit, a pes d'or, els pobres rabassaires desesperats han requisat tota mena de vehicles i el tren per fer la marxa sobre Tarragona.

Segueixo els expedicionaris. — Corresponsal.

Carretera de Tarragona, 6. — Acabem de trobar la guàrdia civil que ens diu que no podem anar més endavant. Hi ha una gran indignació entre els rabassaires, que diuen que els han enganyat perquè els havien assegurat que l'Esquerra era un partit de Govern i ara resulta que només és un partit

revolucionari perquè no pot res amb la guàrdia civil.

Els rabassaires acampen. Jo corro a agafar el tren requisat. — Corresponsal.

Ferrocarril del Nord, 6. — Regna gran entusiasme a tots els vagons. Les partides de burro, paradoxalment, baten el seu ple. El senyor Galés va d'un grup a l'altre repartint la lletra del «Giovinezza», l'himne de l'Esquerra. Regna un optimisme boig; a totes les estacions venen botons per a les solapes amb els retrats de Lluís Companys i Amadeu Aragai. — Corresponsal.

Tarragona, 6. — Hem arribat! Som cinc-cents, cinc-cents homes, cinc-cents rabassaires de la rabassa morta i un corresponsal de guerra. Quina pinta, aquest Herriot, que deia

que no hi hauria guerra! — Corresponsal.

Cami del Govern Civil, 6. — Per apoderar-nos de Tarragona anem a apoderar-nos del Govern Civil. Cal destruir abans que tot, diuen les masses, l'infame Noguera i Comet que gosa no dimitir perquè nosaltres no ens podem fer les eleccions al nostre gust.

La formació és perfecta i marxa a pas marcial tot cantant l'himne «Giovinezza» degut a la ploma de l'inspirat poeta i temporer Agustí Esclaus, el text del qual incloco. L'entusiasme és indescriptible. — Corresponsal.

Davant del Govern Civil, 6. — Com ha anat això? El senyor Noguera i Comet no deixa fer la revolució! No deixa que

triomfi la marxa sobre Tarragona! Inaudit!

Els manifestants i el corresponsal mateix, estan indignats per aquesta traïció als principis esquerrans. La indignació és indescriptible. — Corresponsal.

Amb el Govern Civil al darrera, 6. — El governador ha engegat la guàrdia d'assalt contra els pobres rabassaires, que, confiats, no s'havien posats coixins a l'esquena. Hi ha ferits. La consternació és indescriptible. — Corresponsal.

Amb el Govern Civil al darrera, 6. — El Conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Ventura Gassol, ha estat al Govern Civil a queixar-se de la poca cultura de la guàrdia d'assalt i li ha anunciat que el senyor Massip publicaria a La Rambla un enèrgic article titulat «Senyor Governador! Nosaltres també diem...!»

La indiferència del poble de Tarragona és indescriptible. Els rabassaires han decidit, per commemorar la marxa dels feixistes sobre Roma, fer la marxa sobre el Vendrell, que també és d'origen romà. — Corres.

L'Esquerra ja té «requetè»

En Dencàs passa revista a les seves tropes

Dissabte, a la nit, al Foment Republicà de Sans, tingué lloc una brillant festa militar com a preludi de la campanya en pro de la puresa del sufragi que es va a emprendre pel seu compte l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per les deu de la nit havia estat convocat el cos de reclutes de la brigada electoral amb l'equip i l'armament, per tal de fer els exercicis d'entrenament necessaris.

Els mil dos-cents individus que formen la brigada es posaren en quatre files, convenientment distanciant perquè no es fessin mal en practicar, i el diputat a Corts i president de les Joventuts d'Estatal Català, doctor Dencàs, els passà revista. Trobant-los tots en excel·lent estat, el doctor Dencàs els féu un sentit i entusiàstic, per bé que breu parlament:

—Quan Vulcà forjava armes a les ferreries de la seva propietat, poc es pensava que aquelles cotes de malla no resistirien un dia la certera punteria d'unes bones i

modernes pistoles, i quan feia espases pels soldats romans, no pensava pas que aquests soldats tindrien èxits que enfosquieren llurs glòries. Vosaltres heu d'ésser els herois que ho demostrin i la vostra acció ha de dirigir-se principalment, entre altres, a garantir la puresa del sufragi i la victòria de l'Esquerra, sempre que ambdues s'avinguin, tenint present que, en cas de desavinença, l'Esquerra serà sempre més pura que el sufragi i per això ha de guanyar. Si això succeeix i l'èxit ens acompanya, sigui com sigui, vosaltres mereixeu bé de la pàtria i seriu els primers a recollir-ne la recompensa. Visca l'Esquerra, que vol dir Visca Catalunya!

Un visca atronador ofegà el silenci que féu l'orador en acabar la seva arenga.

—Ara—segui dient el doctor Dencàs—cantarem el nostre himne (els nostres lectors el trobaran en un altre indret d'aquest número), i després farem una mica de gimnàstica.

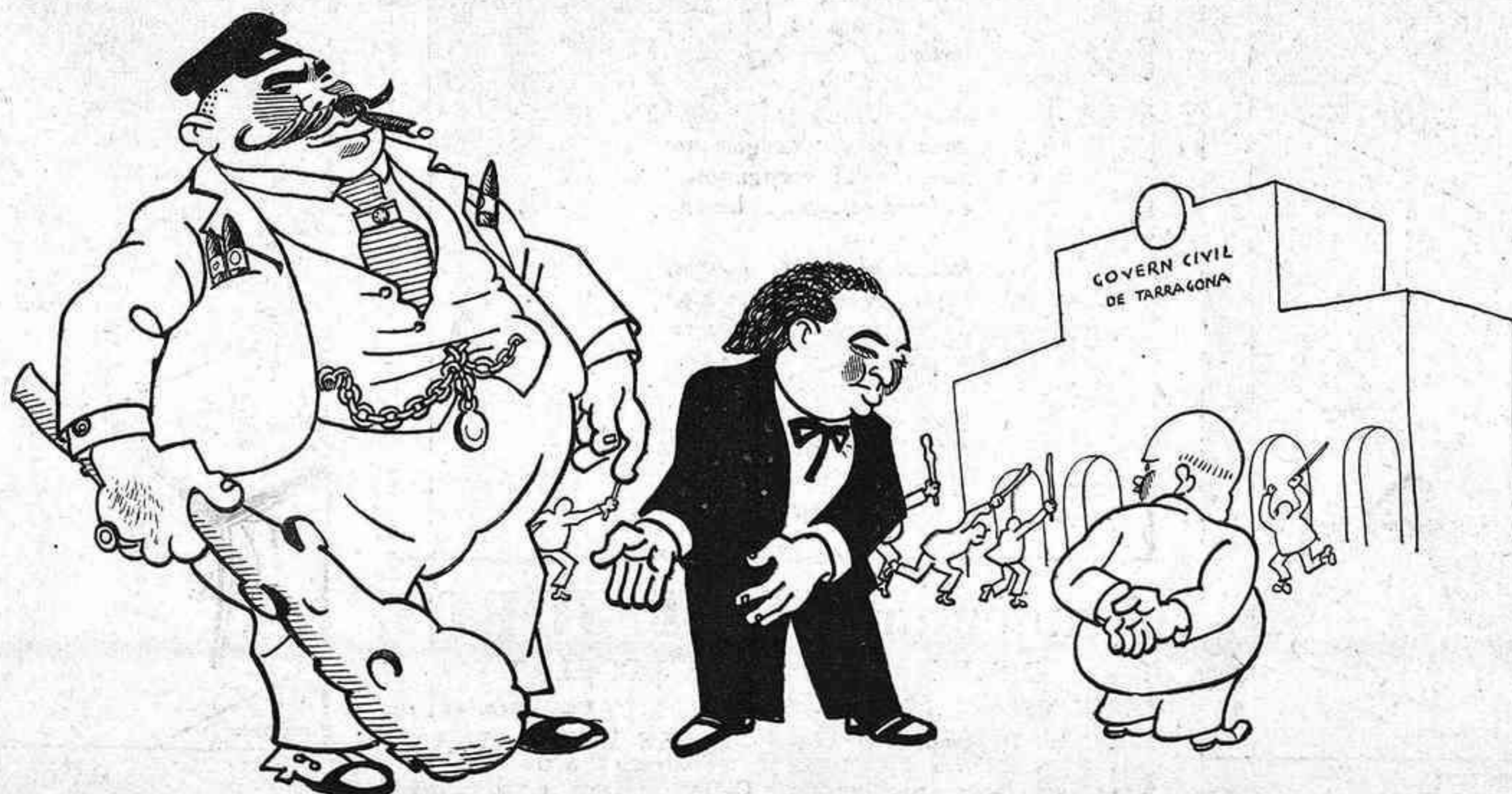
Amb un valor extraordinari l'exèrcit entonà el gloriós himne «Giovinezza», i tot seguit entrà a la sala, en tapa-rabo, el professor de Cultura Física de l'Ajuntament, ex-diputat de la Generalitat, subdelegat de Medicina, pe. Odista, crític esportiu, propietari del bar «Mariano», inspector mèdic d'Educació Física de la Generalitat de Catalunya i baríton, doctor Josep A. (ah) Trabal, i començaren els exercicis. El doctor Trabal indicava els moviments i els alumnes els feien vint vegades mentre el professor reposava de la fatiga.

En acabar la lliçó, el doctor Dencàs estengué la mà en signe de salutació, els reclutes l'imitaren, i digué:

—I ara, nois, a garantir la puresa del sufragi i, si convé, a impedir-la! Podeu anar a dormir! I tothom obeí com un sol home.

Després d'aquest acte oficial, ahir, al matí, començaren els exercicis de trencament d'urnes, llançament de gasos lacrimògens i altres procediments purificadors del sufragi de les ànimes del purgatori.

El número pròxim d'«El Be Negre» serà sensacional

ELS FETS DE TARRAGONA. — Gassol: No us en doneu vergonya, governadorot, d'atropellar l'humil rabassaire?

L'enterrament de la venda de càrrecs...

(Ve de la 1.ª pàg.)

l'alcalde en pronunciar l'oració fúnebre, per bé que laica:

«Per segona vegada — digué — venim a aquest indret de repòs etern a acomplir un acte ben laic i ben nostrat. Fou la primera per enderrocar amb mà segura i biceps ferm el mur que secularment des del dia abans separava en dues races els morts d'aquest recinte. Ja no hi ha més que morts d'una sola casta, que són els morts ben morts. Avui venim a portar als morts ben morts d'aquest recinte un altre mort ben mort. I quin mort ben mort, ciutadans! Un mort ben mort que vosaltres heveu matat ben matat. Quan jo us ho deia, pobble de Barcelona, no em volíeu creure, i això que sóc metge i de Reus, on tenim tants morts il·lustres i podia saber-ho tant per una raó com per una altra. Quan jo us deia: Porteu al jutjat denúncies concretes, doneu-li noms, vosaltres, el carrer, callàveu. I, no obstant, del carrer havia vingut la compra corruptora de càrrecs. ¿Què voleu que fes el pobre regidor entre les mil temptacions del carrer? La democràcia ens ho diu: Un home, un vot. I un regidor, que té els vots a milers és a milers de vegades home, i, si l'home és feble, què serà el regidor? Ah! Ací el teniu mort, el pobre afer. Ací jau, pàl·lid i ullerós, cadàver; ja ro es bellugarà mai més. I mort per tu, home del carrer, que no m'has volgut creure. Mort d'inaicició perquè no l'has volgut alimentar com et deia. ¿Esperaves, potser, que l'alimentés el Consistori amb carn de la seva carn i amb sang de la seva sang? Però ara ja és mort, i si és mort, ¿què hi farem? La misericòrdia laica, però, és infinita, i per demostrar-t'ho, pobble, no haig de fer sinó dir-te que a les pròximes eleccions ens dignarem acceptar el teu vot. I ara, descans en pau el difunt, que tant de mal hauria pogut fer en vida després d'haver fet tant de bé.»

Un silenci sepulcral seguí aquestes paraules. Un enterrament honorari s'acostà aleshores al grup d'autoritats i amb una reverència digué:

—Si el volen veure?

—Home, és una bona pensada; sempre val més; no l'enterréssim de viu en viu.

L'enterrament obrí el taüt. El cadàver estava rígid, estirat, ert. De sobte, però, arrufà el nas i féu un esternut. Una veu, ràpida, esclatà:

—Fot-li un cop d'aixada!

I una altra veu, distretament, digué:

—Aprovat? Aprovat!

Començava a fer fresca; la comitiva, cares «largues, dignes posats, se n'anà, contant historietes verdes, muntanya avall, en els magnífics automòbils municipals, mentre el sol en la seva posta magnífica semblava esperar el ritual «no va más».

El joc, però, continuava.

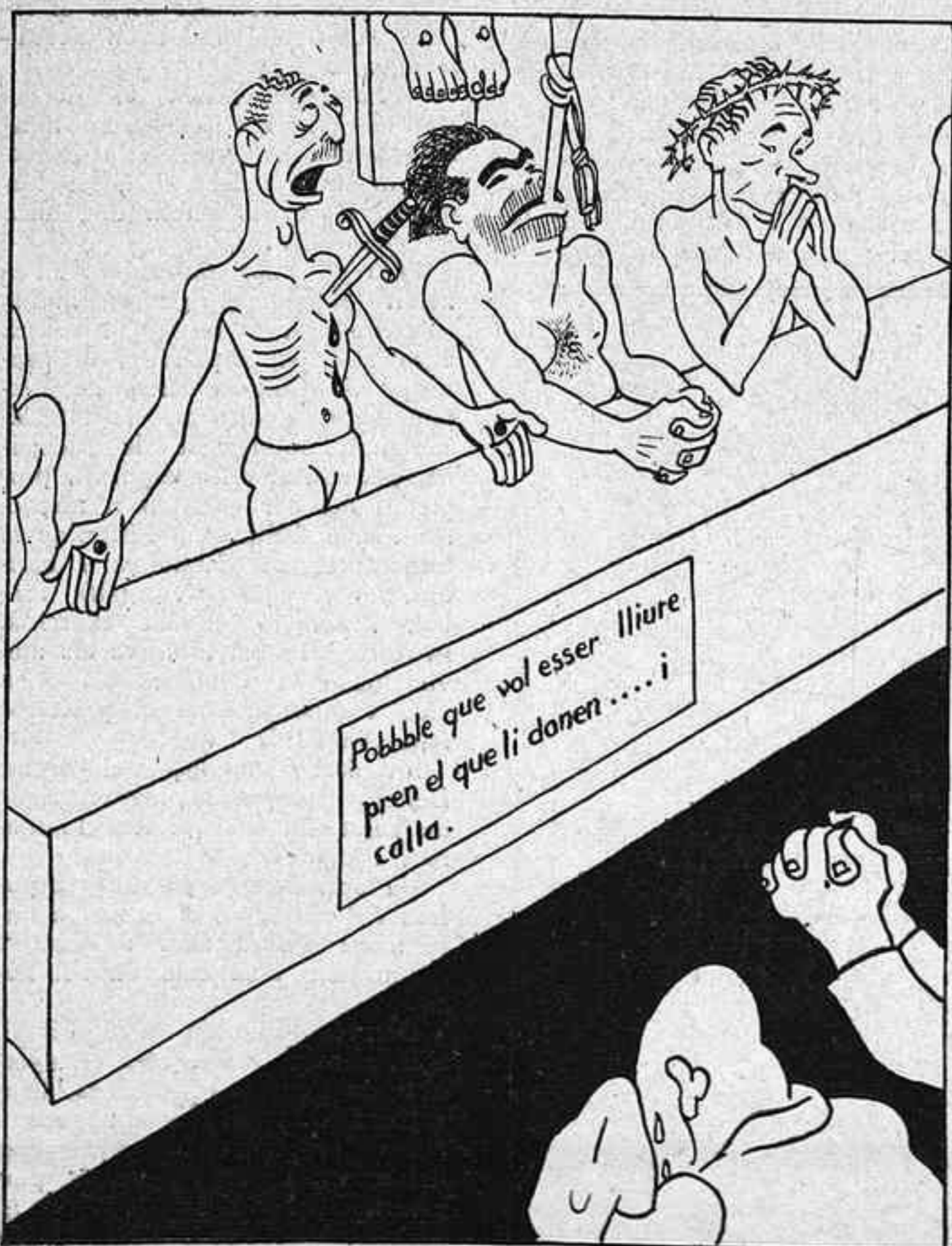
NO TOSSIU

preneu

PASTILLES KLAM

Tres rals capsà

LA PRIMERA US CONVENCERA

GRAND GUIGNOL ELECTORAL

—Nosaltres que hem estat calumniats...! Nosaltres que hem estat escarnits...! Nosaltres que hem estat flagel·lats...!

amb el cor a la mà.

ELS BENS FLORALS

Himne feixista de l'Esquerra

(Música de «Giovinezza»)

*Giovinezza, Giovinezza
és la força della Esquerra;
és la lotta nostra vita
e nostra glòria és la guerra.*

*Somo valenti e famosi
per tutto l'orbe creato,
qui lo dubiti que s'acosti
e verà nostre tinglato.*

*Si nos guardin les espallí
molta llenya fotaremos,
ma se si gira la truita
pian pianito nos fondremos.*

*Setti anyi de dictatura
noi callàbamos qual morti,
ma quando triomfó l'Esquerra
nos tornamí vivi e forti.*

*Giovinezza, Giovinezza
és la força della Esquerra;
és la lotta nostra vita
e nostra glòria és la guerra.*

*Per sere iguali que Itàlia
ja nos manca poca cosa.
Ora verete li nomi
de nostra gente gloriosa.*

*Il Dencasso és nostro Duce,
nostro Croce és il Rossello,
Fontbernart nostro Turati.
No és un panorama bello?*

*Come d'Annunzio tenemos
lo Esclássimo glorioso,
ed il nostro Mateotti
és il Brunetto bilioso.*

*Giovinezza, Giovinezza
és la força della Esquerra;
és la lotta nostra vita
e nostra glòria és la guerra.*

*Si l'Azione Catalana
és gente molto antipática,
a la Lliga noi debbemo
rebutarla per monàrquica.*

*Tutti mali catalani
sono, malvati e traidori.
Noi, noi, siamo li buoni;
noi siamo li migliori.*

*Noi abbiamo ben guanyato
fare il nostro Parlamento;
nostro pópolo estimado
ne sarà molto contento.*

*Giovinezza, Giovinezza
és la força della Esquerra;
és la lotta nostra vita
e nostra glòria és la guerra.*

*Pel diritto o per la forza
sarà nostra la vittoria,
si la votazione falla,
faremo molta forrogliá.*

*Perquè la pàtria no esistesse
dove noi no mangoniamo
siamo nella mangiadora
e deixarla non voliamo.*

*Rabassairi, gente humile,
venite al nostro costato,
de nostra barrila i barra
la pàtria pagarà il pato.*

*Giovinezza, Giovinezza
és la força della Esquerra;
és la lotta nostra vita
e nostra glòria és la guerra.*

Acadèmia SANT JORDI

DIBUIX - PINTURA - MODELAT

DIRECTOR: R. TÁRREGA

TELEFON 11435

Preparació adequada per a l'ingrés a les Escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Belles Arts, etc.

CLASSE DEL NATURAL LOCAL MODERN

Carrer de Casp, n.º 26 (xamfrà Claris). — Barcelona

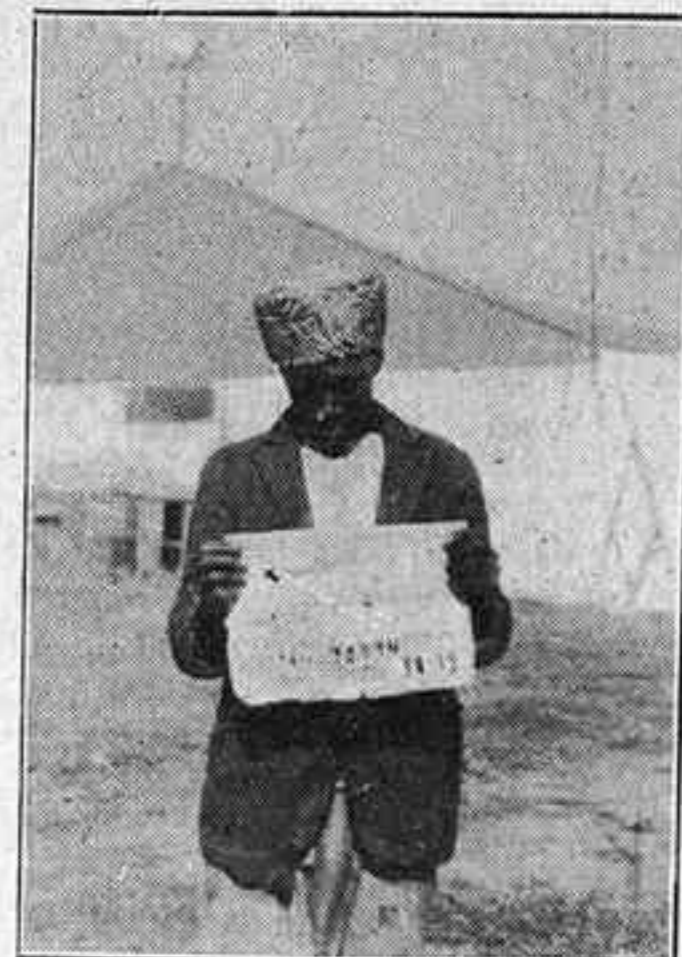
CLASSES ESPECIALS PER A SENYORETES

MADRID-BARCELONA

Des que Josep Maria Massip havia tornat de Madrid, ple de casticisme, a encarregar-se novament de la direcció de *La Rambla*, l'enyorament se'l menjava de viu en viu. «A mi — deia — no em tregueu de la Porta del Sol.» Al cap de pocs dies, però, rebia el nomenament de corresposnal d'El Sol a la nostra ciutat, i, per tenir-ho tot més a mà, féu de la redacció de *La Rambla* la redacció d'El Sol, i dels redactors de *La Rambla* redactors d'El Sol. Tan bon punt ho hagué fet, l'home es quedà més tranquil; però no sabia ben bé per què, fins que un dia sortí al balcó i, en veure la *Rambla* tan animada, es ventà un cop de mà al front, cridà l'Abril i digué:

—Ja ho tinc! Fixeu-vos quina animació! Talment la Porta del Sol. Sí, senyor administrador, ja ho dic, nosaltres també diem: «La Rambla» és la porta d'El Sol!

***

Uns amics nostres ens porten de Rabat aquesta fotografia: un moro llegint «El Be Negre».

Que Alà els ho pagui!

***

LA GENT DEL DIA

Es coneixen detalls de l'entrevista Terradelles - Noguera i Comet, que tingué lloc a Tarragona i que provocà l'eliminació del segon de la candidatura de l'Esquerra per Girona.

El senyor Terradelles proposà al governador de Tarragona que si volia anar en candidatura havia d'afavorir els candidats de l'Esquerra per Tarragona.

El senyor Noguera i Comet contestà que no.

El senyor Terradelles digué que sí.

L'altre insistí que no.

L'entrevista acabà amb el crit de: visca la Democràcia!

FALTA DE RESPECTE

L'altra setmana, un empleat de la Generalitat va arribar molt tard a l'oficina. El cap de secció el va renyar i va insinuar-li que la seva condició de temporer feia més perillosa aquesta indisciplina.

—Temporer? — respongué l'empleat—. També ho és en Macià.

Ara mirarem si el fem de plantilla.

MECANOGRAFIA MORSE

GIRALT — Viboras! I encara goseu a crilicar-ho... Després de la telegrafia sense fils, ¿què més bonic que la mecanografia sense màquines?

Correspondència

Noi Gran. — Déu els faci bons!

Koka. — L'acudit és excel·lent.

Hermes. — Allò de la setmana passada els ha fet enfadar molt.

Gasus. — Hi és, hi és!

Escorçó. — Coneixem l'anèdota. Gràcies pels retalls. Són molt amables.

Marréc. — No fan pas res més, pobrets.

Be-lac. — Esperem un document molt bo per completar aquesta informació. Rebuda segona carta. Eres tu, grandíssim?

Bels. — Salut, i repetiu!

Pepeta. — A les onze i cinc en punt.

Ll. R. — Primer, morts.

K. Brit. — Us farà dir que no hi és.

Sala. — I alcova?

Be Ros. — Excel·lents notícies.

I. A. C. — Mirarem de ficar-ho en alguna banda, perquè està bé.

R. M. A. — Mirarem de no ficar-ho enllac, perquè està malament.

L'Emiliano Iglésies es proposa inaugurar a mitjans de desembre una moderníssima agència d'empleus municipals en col·laboració amb diversos regidors ad hoc.

Don Lacandro Lerroix ha sol·licitat la distinció de constituir-se en inaugurador oficial del nostre Parlament amb un dels seus celebrats callaments.

Monsieur Lazare Bloch pensa visitar Barcelona per tal d'ofereir el seu nou mostrari de chantages municipals.

Els Cent Homes d'en Fontbernat amb motiu de les pròximes eleccions, ja han estat objecte de mitja dotzena d'immoralíssimes proposicions.

En Rovira i Virgili (més Rovira que no pas Virgili) diu que ja comença a «sentir» l'emoció electoral.

Ja és un fet!... Don Francesc Cambó votarà pels mitjons «Molfort's».

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÉFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS

MOLT

Teatre Romea i d'«El Be Negre»
«APTA PER A SENYORES»,
 comèdia en tres actes d'Oscar-Raurell i Millàs-Wilde
 ACTE I

Sra. Vila. — Senyors, es necessiten cinc mil pessetes per a fer una comèdia espiritual.
 El públic. — Ho trobem car.
 Sra. Vila. — Així, les demanaré al meu marit.
 (Les hi demana.)
 Sr. Davi. — Si tinguéssiu cinc mil pessetes i pensés que m'estaria aquí fent una obra d'en Millàs-Raurell? (Ovació.)
 L'autor. — Una mica de finor, Davi! Penseu que Oscar Wilde la firmaria, aquesta obra.
 Oscar Wilde. — (Des de l'altre món). Creu-t'ho!
 (Teló)

ACTE II

Sra. Vila. — Ningú es decideix a donar les cinc mil pessetes per a que pugui continuar la comèdia?
 El públic. — Per aquest preu, preferim una plaça a l'Ajuntament.
 Sra. Alonso. — Jo te les daré, però tu m'hauràs de dar el collar.
 Sra. Vila. — El collar de Lady Windermere?
 Sra. Alonso. — Justa! (Li dona.)
 Sr. Davi (al públic). — Com poden observar, la meua amant porta el collar de la meua dona. Posin-se la mà al pit, i diguin si això no és una comèdia espiritual.
 El públic. — (Calla).
 Sr. Davi. — Eh? ¿Què em contesteu?
 L'autor. — Teniu tota la raó, Davi.
 (Teló)

ACTE III

L'empresari. — Per una indisposició inesperada del senyor Oscar Wilde, aquest tercer acte no podrà ésser espiritual.
 El públic. — Vaja! Potser així ens divertirem.
 Sr. Davi. — Seria preferible que el públic no cultivés falses il·lusions.
 Sra. Vila. — I per demostrar-els-hi, ara veuran que aquesta comèdia només es proposa demostrar que tots els homes són uns ximplers.
 L'autor. — Ara no es creguin que això és autobiografia.
 El públic. — (S'ho creu).
 (Ovació. Les cinc mil pessetes surten a saludar.)
 Fi de la comèdia

***
 En Millàs-Raurell va declarar abans de l'estrena de «Apta per a senyores», que si la seva comèdia s'assemblava amb alguna cosa, era amb les obres d'Oscar-Wilde.
 En canvi, Oscar Wilde no va poder dir mai que les seves obres s'assemblessin a les de Millàs-Raurell.
 Desavantatges de morir jove.
 ***
 Al terminar l'estrena de «Apta per a senyores», va ressonar una gran ovació.
 És que el President de la Generalitat se'n anava.
 ***

Les millors comèdies passen entre vestidors. O més enllà.
 Per si no s'ho creuen, escoltin aquesta:
 Fa unes setmanes, després d'inaugurada la temporada de l'Espanyol que el senyor Alfons Roure va anar a París i va comprar la propietat i els drets per tot Espanya d'un vodevil francès que es titula «L'escalier de service».

GRAN TEATRE ESPANYOL
 Companyia de vodevils i espectacles moderns
 Primer actor i director:
JOSEP SANTPERE
 Totes les nits
La mossegada
 i la fantàstica visió, sonoritzada de sorollós èxit pel mestre Torrents
D. Juan Tenorio Sonor

Després, el senyor Roure va anar a la Societat d'Autors de Madrid i va inscriure a nom seu «L'escalier de service». A continuació, ha presentat una denúncia contra el senyor Francesc Preses, basada en que «L'amor capgira un país» és un plagiat de «L'escalier de service», i li reclama els drets d'autor i una indemnització per danys i perjudicis.
 De moment, la Societat d'Autors ha admès la denúncia i reté els drets de «L'amor capgira un país», dels quals el senyor Preses no ha pogut cobrar encara cap centim.

***
 Moralitat de la història anterior:
 En Preses, potser és un plagiari, però en Roure és una cosa pitjor. Els nostres lectors podran adjectivar-lo amb més llibertat i justícia que nosaltres.
 Perquè certes coses, encara no es poden escriure.

***
 Si, a fi de comptes, el senyor Alfons Roure cobrés els drets de «L'amor capgira un país», tindríem, al menys, una compensació: Mentre li duressin aquests diners tan legítimament adquirits no s'entretindria, potser, escrivint una altra «Reina ha relliscat».

***
 El senyor Lluís Capdevila segeix sense morir-se.
 ***
 En Jaumet Borràs ha fet una temporada a Mallorca a base del «Tenorio», «Terra Baixa», «El Místic» i «Maria Rosa».
 Fou, per cert, el dia que s'embarcava a Barcelona que va rebre un telegrama en el qual li demanaven «El Místic». En Jaumet s'adreçà al seu representant i li digué:
 —Jo no puc fer «El Místic» si no tinc un bisbe ben gros.
 —El tindrà. Es en Salom, que fa els 110.
 En Borràs respirà, satisfet:
 — Si és així, anem, germans, que el vaixell ens espera!
 ***
 L'Irústa, en Fugazot i en

Teatre POLIORAMA
 Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773
 Recentment inaugurat després de grans reformes. Dotat de les instal·lacions més modernes i de més bon gust.
Avui, dimarts
 1 dies següents. Sorollós èxit de la farsa còmica en 3 actes, original de A. Paso IV. de Pedro.
Engañala, constante!
 (Ya no es delitto)
 Els plens de cada dia donen prova de valor d'aquesta obra

LA GLORIA ENTRE BASTIDORS

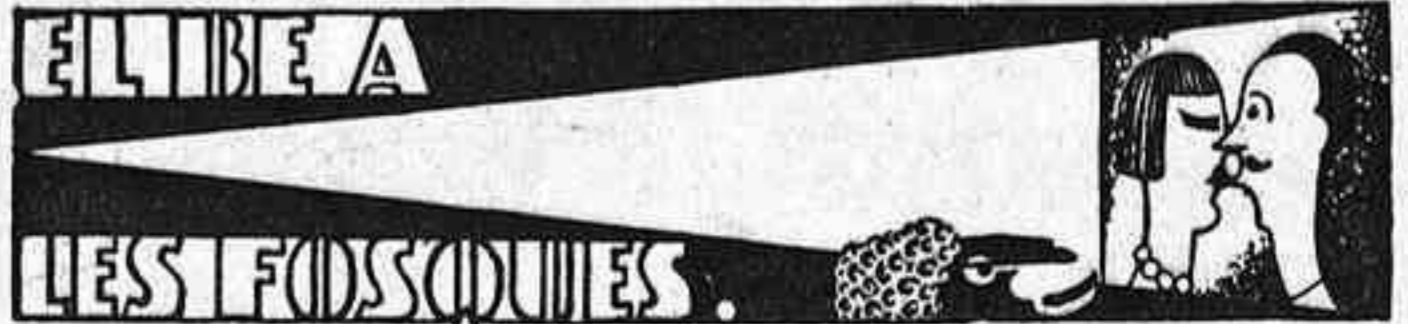
—Ep Ferrer! La feva dona et demana per telèfon.

Del «London Opinion»

«Au Pingouin»
 Escudillers, 10 :: Telèfon 20013
CADA DIA, MENÚS EXQUISITS
 MENÚ DE DIMECRES
 A 10 PESSETES
 Hors d'œuvres «Pingouin»
 ou
 Minestrone
 Fillets de barbué au gratin
 Pigeon sur canapé aux lèves
 Fromages
 Mignardises
 Fruits

Demare tornaran a Barcelona a passar una temporada per a impressionar discos.
 Fet i fet deu ésser l'única cosa que encara s'impressiona sentint-los cantar.
 ***
 L'Alfons Roure té enllestit un nou vodevil sonor i és molt probable que l'estreni al «Paralel» pel seu compte.
 Pel que pogués succeir, a la Generalitat han corregut a amagar la famosa subvenció que no han concedit a l'empresa del «Gran Teatre del Liceu».

Teatre Català Romea
 Companyia VILA-DAVI
Vosté, senyora, no deixarà de veure
Apta per a Senyores
 Comèdia en tres actes, de Millàs-Raurell

No ha vingut la guerra que ens prometien les panteres extremistes, a propòsit del viatge d'Herriot, però ha vingut, en canvi, el film «Scarface». No sabem pas què és el més terrible.

Es pot ben dir que els espectadors que anaren divendres al Tivoli sortiren vius per un voler de Déu.

Potser és perquè som sanguinaris de mena, però «Scarface» ens va agradar. És un film amb alts i baixos, però les coses bones que té—que són moltes—s'imposen a les dolentes.

El recomanem als aficionats a les pel·lícules de gangsters i als escamots d'en Dencàs. Sempre hi aprendran alguna cosa.

En la Sessió Cinesa veïrem també la primera pel·lícula de ninfots en colors.

Fou una veritable festa major dels ulls—i perdonin l'expressió.

No hem pogut veure encara «Damas del presidio», de Silvia Sidney.

De totes maneres, tenim una bona referència per a poder jutjar-la: sabem que al recritic Palau no li ha agradat.

Els que sàpiguen llegir entre ratlles, comprendran que això vol dir que és bona.

L'Urquinaona ha tornat a obrir les seves portes per a rebre la famosa espia Mata Hari, que tantes llàgrimes ha fet vessar a en Màrius Aguilar.

En la circumstància, la Mata Hari no és altra que la Greta Garbo, i nosaltres, la Greta Garbo l'aniríem a veure encara que fes la Passió d'Olesa.

Si, de passada, el film és bo, millor que millor.

Continua l'èxit de «Senyorettes d'uniforme».

Aquest serà el veritable «Desfile del amor».

«Sangre joven» és un film Fox que presenten de complement al Catalunya. Per què? Perquè és molt millor que no pas el plat fort. A la Cinesa ho fan així, i es pensen que els va millor. «Sangre joven» és un film bo, d'a-

quells films dramàtics fets per criatures. Però, com que ara a ningú no agraden les criatures, tampoc no agraden, diu la Cinesa, els films.

Al Catalunya fan, en canvi, un altre film Fox que es diu «Indeseable», en el qual sembla mentida que hi hagin compromès aquella xicoteta deliciosa que es diu Elissa Landi. Si seguïeu així—ja és el segon film no bo que li veiem—acabarà malament; més malament del que comença en el film.

«Titànic» és un film d'E. A. Dupont que fan al Capitol, que passaria al «Titànic» si el «Titànic» no s'hagués enfonsat. Però, com que s'ha enfonsat, el director pren pretext per a fer-lo passar en un escenari. Quan es veu massa compromès apaga els llums i fa soroll d'aigua i de crits. El film també s'enfonsa.

Al Capitol fan també «Voluptuosidad», que és un film txec que es titula «Erotikon». Sembla que l'original no és apte per a senyorettes. Com que l'han retallat tant, ara no és apte per a ningú.

Diumenge passat, en un popular cinema terrassenc, aparegué un anunci d'aquells tan casolans i que només els saben cuinar els maquinistes; posava en antecedents al públic d'una sensacional projecció en perspectiva: no res menys que un film d'en Mojica.

I bé; l'escàndol amb què fou acollida aquesta notícia potser quedarà mitjanament descrit explicant que, per uns moments, el galliner i el pati de butaques adquiriren totes les brillants característiques d'una sessió del nostre Ajuntament.

El pobre Mojica aviat, per a no ésser xiulat, només podrà actuar al Gran Teatre del Liceu.

El cinema «Urquinaona» ha estat novament desenterranyinat, i aquesta vegada sota els auspicis de la «Metro», la qual, vist el boicoteig de què l'han fet objecte els empresaris barcelonins, ha escollit l'esmentat cinema per a passar-hi les seves produccions més importants.

Els peixos de l'aquàrium, que degut a la llarga temporada de clausura, ja només els queda l'espina, sembla que també han firmat les seves exhibicions per a la casa «Metro Goldwyn», i no pas per a can «Paramount», com mig s'entretien a fer córrer les males lengües.

Heus ací la pregunta de la qual ara es parla: ¿Greta Garbo a Barcelona?

I bé, sí, senyors, sembla que Greta aquesta vegada no obligarà a formular les gratuïtes excuses de costum a les agències informadores i que, si més no, durant unes hores, viurà dins el nostre món barceloní.

El que no acabem de comprendre és aquest dimoni de coincidència de la vinguda de Greta Garbo precisament en vigílies d'eleccions.

¿No ve pas contractada per la Lliga per a fer campanya electoral?

PUBLI CINEMA
 Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681
 SESSIÓ CONTÍNUA de 9 a 8 1/2 i de 10 a 12
 Localitat única, seient 1 pla.
 Noticiaris, Reportatges i Documentals
FOX
 Demà nou i important programa
 Equip sonor, R. C. A. Phonophone

Precaucions

Sembla que en vista de la imminent campanya electoral, el Pratido Radical pensa enviar el regidor senyor Salvat a fer campanya a la província de Tarragona.

Gent d'ideals

La colla d'esquerrans que per diverses causes s'han quedat sense anar en cadidatura funden un altre setmanari d'esquerra que ha d'anar contra l'Esquerra. Formen part del nou conglomerat d'inconformistes noms tant prestigiosos com els de Grau Jassans, Lluís Capdevila, Ramon Vinyes, etc., etcètera.

El setmanari es titularà *El Crit*. El crit de la gana.

ESPECTACLES MUNICIPALS. — Veuen, senyors? No és tan difícil com sembla amagar l'ou...

Déu i les eleccions

Diumenge, per ordres expressos del bisbe, doctor Riu Rita, foren repartides en totes les esglésies de Barcelona candidatures i manifestos de la «Extrema Derecha».

El nostre il·lustre prelat—com encara li diu *La Veu*—està disposat, sigui, com sigui, a fer triomfar la candidatura del *Brusi* i del *Correo Catalán*. Per tant, la coalició carlista-alfonsina-Sindicat Lliure-Defensa Social pot estar tranquila.

El bisbe—com el dels *Segadors*—els ha beneït amb la mà dreta i esquerra.

Per contrarestar els efectes, a la Lliga estan disposats a vendre's l'ànima d'en Duran i Ventosa al Diable.

El Diable sembla que ha dit que, si el cas vingüés, no en donaria ni un xavo.

—En Duran—ha afirmat— el tindrà de franc.

El bisbe doctor Riu Rita ha declarat als seus íntims que si a darrera hora convé, està disposat a fer un miracle per tal que guanyin els de l'*Extrema Derecha*.

Mentrestant, ha començat la campanya electoral i, seguint els passos del venerable Macià, va per aquests mons de Déu besant les criatures més lleganyoses que troba a cada poble i deixant caure alguna que altra pesseta entre els humils.

A. M. D. G.

Orvelles esgarrriades

El diari fundat per en Companys i continuat per en Roé, deia, la setmana passada:

Cap allà a la primera època de LA HUMANITAT vàrem adreçar-nos des d'aquestes planes, a la primera autoritat governativa —aleshores el senyor Anguera de Sojo— cridant-li l'atenció referent... etc., etc.

La primera època de la Humanitat? Temps felïços. Encara no existia l'Esquerra.

Misèries

Un anunci de *La Vanguardia*:

DESPACHO Y Recibidor Renacimiento, de lujo. Comedor ídem y Jacobino. Dormit. regio Vargueños, 125a ocasión, de 4 a 7. Bruch 17a taller

Es deu tractar de la liquidació del teatre català. Només ens fa dubtar allò del «jacobino», que ens fa pensar amb en Màrius Aguilar.

Un mecànic de Gràcia

Un altre anunci de *La Vanguardia*:

MECANICO en Gracia que disponga de horas y sepa de matrices necesito. Indecents!

Notes de Societat

El senyor Farreres i Duran és a Tarragona fent de pelegrí amb carabasses de tamany natural. Les ostres (sense el contingut) són de Manresa.

El senyor Francesc Riera, conegutíssim candidat de l'Esquerra i digníssim alcalde de Martorell, ha encarregat a Francesc Pujols, en col·laboració amb Santiago de Ribà i (no cal dir-ho) d'Espanya, uns goigs rabassaires per a repartir a la sortida dels «matins» electorals. Tant la seva filla com el seu germà continuen en bon estat de salut a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat, respectivament. L'enhora bona.

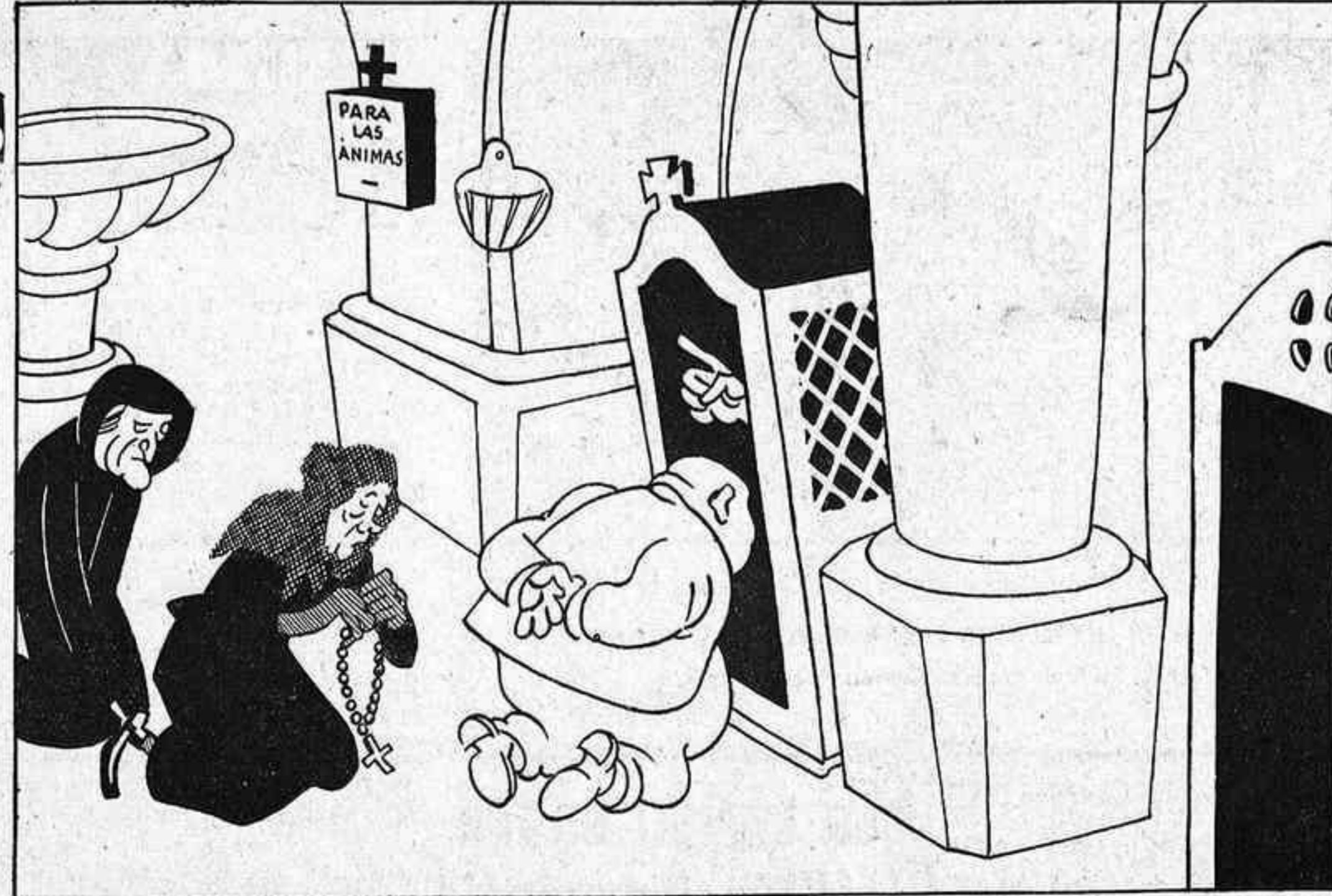
El P. Miquel d'Esplugues votarà l'«Esquerra».

L'«Esquerra» ha adquirit l'exclusiva de publicitat electoral damunt del ventre dels arbres de les Rambles.

Els rabassaires han acordat votar el partit de «Nosaltres sols» sempre i quan els deixin bé «sols» a l'hora del repartiment de les collites.

Ja en podeu menjar de **PANELLETS I TORRONS!** Si teniu a mà el **SUCRE DE MADUIXES** Evitareu enfartescs

NAGSA.—Casanova, 212-214.—Barcelona.

— I ara, com a penitència, votareu l'«Extrema Derecha»

La pèrdua campanya reaccionària

Ha estat assaltat l'Ajuntament de Barcelona

El que passi sense cap mala intenció per la Plaça de la República, poc sospitarà la tragèdia de què fou testimoni, si no víctima, perquè a això ja hi està acostumat, la Casa de la Ciutat. Aparentment tot segueix igual; però en el fons del fons, tot ha canviat. D'això fa, exactament, quatre dies.

Era divendres i es celebrava sessió de segona convocatòria, perquè la primera de dimecres no s'havia pogut celebrar, perquè el senyor Griso no havia arribat encara del seu viatge electoral per la província de Tarragona i, trobant-se el senyor Sánchez Silva amb les seves distingides esposes, calgué esperar a divendres que no cal cap d'aquests requisits, ja que, com tothom sap, el nostre Consistori té prou gana perquè n'hi calguin. El senyor Salvat tingué, però, l'atenció d'esperar a emprendre el seu projectat viatge electoral i la sessió començà sense incidents.

Quan el senyor Sagarra denuncià que el senyor Aragai tenia un empleat per ell tot sol, que hi havia mecanògrafes sense màquina i que el temporal de temporers no s'havia estroncat, hi hagué una certa emoció. Però quan el senyor Giralt va revelar que, trobant-nos en període electoral, no es podien denunciar ni aquestes coses ni altres, el Consistori respirà.

Aviat, però, correueren rumors alarmants; no se sabia ben bé què passava, però el fet que el comandant Pérez Farràs es trobava a una de les portes del saló era prou significatiu per fer allò que en diuen cundir l'alarma.

En veure el «bisarro» comandant, que «diria *La Humanitat*», nosaltres sortírem a corre-cuita a veure què passava. De moment vàrem veure que passava molta gent. Era la sortida dels teatres. Però, no; fixant-nos-hi bé và-

rem veure que no podia ésser, perquè les botigues encara eren obertes, i, fixant-nos-hi més i sobretot preguntant-ho, vàrem veure que eren els de la F. A. I.

Si els de la F. A. I. van junts, ens diguérem, és que es tracta d'una manifestació. I ens hi vàrem juntar.

—On van?—preguntem a un dels manifestants.

—No lo sé; preguntelo al Comitè.

—A assaltar el Ajuntament!—ens cridà el Comitè.

—A assaltar l'Ajuntament?—preguntà un botiguer que ho sentí.— Espereu-me, que vinc.

Entrà, es va treure l'americana i s'ajuntà a la multitud.

—Diu que van a assaltar l'Ajuntament?—preguntà una senyora que passava.— Som-hi, que faig un!

Es tragué l'americana, la deixà en una cadira de la Rambla i se'n guí:

—No té por que la hi prenguin?—li preguntaren.

—Més por tinc d'endur-me-la. I amunt! Tothom preguntava on anàvem, i en saber-ho s'ajuntaven amb els de la F. A. I.: sabaters, sastres, confiters, joiers, transeünts, rendistes, metges, apotecaris, advocats, marmanyeres, modistes, cadiraies, carnissers, professors de francès nadius, tiradores de pits, mestres d'estudi, metges municipals, contribuents, tenedors de títols, obligacionistes del Transversal, estanqueres, funcionaris jubilats, contribuents arruinats, porteres, adroguers, viatjants de comerç, corredors d'anuncis, ciutadans de casa seva, etc., etc.

Quan érem a mig carrer de Fivaller vàrem veure com, poc a poc, els de la F. A. I., que anaven al davant, es giraven, i en veure el gran nombre de catalans que els seguïen, es deien els faistes:

—Nos han etc. estos burgueses! ¡Vaya un compromiso! ¡Que se lo hagan ellos! *La anarquía no se ha hecho para boca de burgués espureo y sediento de sangre humana. Obrero, no votes.*

I, dissimuladament, ara per una cantonada, ara per una altra, els conspicus proletarios anaren desapareixent de la manifestació. Era, però, tan gran l'entusiasme, que ningú no se'n adonà i la manifestació ciutadana arribà neta a la Plaça de la República. Aviat la tan ampla com adonada plaça quedà plena d'una multitud tan compacta que les forces que anaven a sortir de la Generalitat no pogueren fer-ho; però la guàrdia municipal li barrà el pas. Ja desesperava la ciutat de poder entrar a la Casa de la Ciutat, és a dir, a casa seva, quan un truc d'aquells de la Història d'Espanya salvà la situació. En preguntar el cap dels urbans qui eren, un ciutadà li digué:

—Som els nous funcionaris.

—Ah, caram, doncs, passin, passin.

Des d'aquell moment ja no se sap ben bé el que va passar. No se sap com—mai no se sap com passen les coses en aquests moments—aparegueren a les mans dels invasors un núvol d'aparells de flit que començaren a llançar núvols de flit arreu de la casa. De tots els reconcs sortiren tota mena d'embocats, tota mena de temporers, tota mena d'amics i d'amigues, tota mena de secretaris i secretàries, tota mena d'agents i agències que fugien com rates emmetznades.

Quan la multitud arribà a les portes del Saló de Sessions, el senyor Giralt seguia pronunciant el seu famós discurs encarregat pel senyor Lerroux perquè canités les veritats a l'Esquerra, i renunciés càrrecs i llocs, sense, però, sense renunciar ni càrrecs ni llocs.

De sobte el doctor Aiguader arribà el nas i digué:

—Això fa pudor de flit!

La revolució a la Universitat

El gran èxit del nou armament dels guàrdies d'assalt

Pel matí del dimecres del dia 2 del que som, del pòrtic de la Facultat de Medicina sortia un autoàr amb preciosa càrrega. El viatge havia estat motivat pel recent nomenament de què han estat objecte els nostres coneguts amics, Drs. Jaume Peyri i Ferrer Cagigal, i ainar aquests a rebre les insígnies de llur títol. La preciosa càrrega era, a més a més de la que representaven els dos esmentats senyors, familiars dels mateixos, professors-ajudants, i amics.

Com a nota curiosa i que cridà fortament l'atenció, consignarem, que el vehicle, no era cap cotxe municipal.

Apenes el pullman expedicionari, hagué girat per la cantonada del carrer de Provença, dos o tres cotxes curulls d'estudiants, s'aturaren en front de

l'escalinata de la Facultat. El primer en baixar, fou N., un dels ídols de la Facultat de Dret, de rostres enferrats per les febrades revolucionàries, i enlairat per sobre dels seus companys, pels emprensaments soferts durant la Dictadura. N. dirigint-se a grans gambades dalt de l'escalinata, començà amb verb càlid:

«Companys!

«Els estudiants de la Universitat de Barcelona, hem esperat fins avui. Fins avui, els nostres anhels patriòtics han estat enterrats germinant sota terra, per tal de facilitar l'acció als nostres parlamentaris. Però, ja veieu com la nostra tregua patriòtica, ha resultat estèril. Al cap d'una colla de mesos d'aprovat l'Estatut, no s'ha fet res encara, per la Universitat Catalana.

«Companys!

«Si les nostres autoritats negligeixen el compliment de llur deure, ensenyem-los-hi nosaltres, quin és el veritable camí a seguir.»

Comença el misteri

Immediatament, i amb gran entusiasme, es començaren a redactar les pancartes patriòtiques. Una d'elles reproduïa l'article 7 de l'Estatut: «Si la Generalitat ho proposa, el Govern de la República podrà atorgar a la Universitat de Barcelona un règim d'autonomia».

Acte seguit, amb les pancartes desplegadas i amb ensenyes amb l'estel solitari, els estudiants desfilaron carrer Aribau avall, en solemne i correcta manifestació.

S'esposseix el misteri

En arribar la manifestació al carrer d'Aragó, els estudiants foren violentament, injustament agredits pels guàrdies d'assalt que arribaren al seu encontre amb dues camionetes.

La desfílada fou general. Hi hagué un moment d'extraordinària confusió i, en un moment també, un gran nombre de contusos. Alguns, dels cops dels agents de l'ordre; altres, per haver preferit llançar-se daltabaix, per on passa el tren, a bany d'ésser blanc de les portes i de les pistoles governatives.

No cal dir, però, que les porteres del lloc esmentat, seguien donant una magnífica mostra de civisme, acollint al seu si, als pacífics vianants i no menys pacífics estudiants, ai!, volien dir: tancant les portes i deixant tothom al carrer.

Comencen a parlar les autoritats

Els periodistes que fan informació al govern civil foren amablement rebuts pel senyor Moles. A les preguntes dels reporters, aquest que casualment es trobava parlant amb el cap de policia senyor Ibàñez, li indicà la conveniència de fer unes de les seves acostumades declaracions. El senyor Ibàñez manifestà:

—«Nada, lo de siempre! Cuatro mocosos de doce a catorce años, que se atreven a plantar cara a la guardia de asalto, con ademanes chulescos, con las manos en los bolsillos y sacando el vientre hacia fuera. Precisamente, a raíz del atraco a la fábrica Batlló, hube de dictar una nota lamentando que los guardias no pudieran entenderse con los pistoleros, por hallarse estos siempre mejor armados que nuestros agentes. Pero por esta vez, no ha habido tal inferioridad!; con los estudiantes, (los pobres van siempre con las manos vacías) si que pueden nuestros agentes. Por cierto —añegí— que hemos practicado diez o veinte detenciones!»

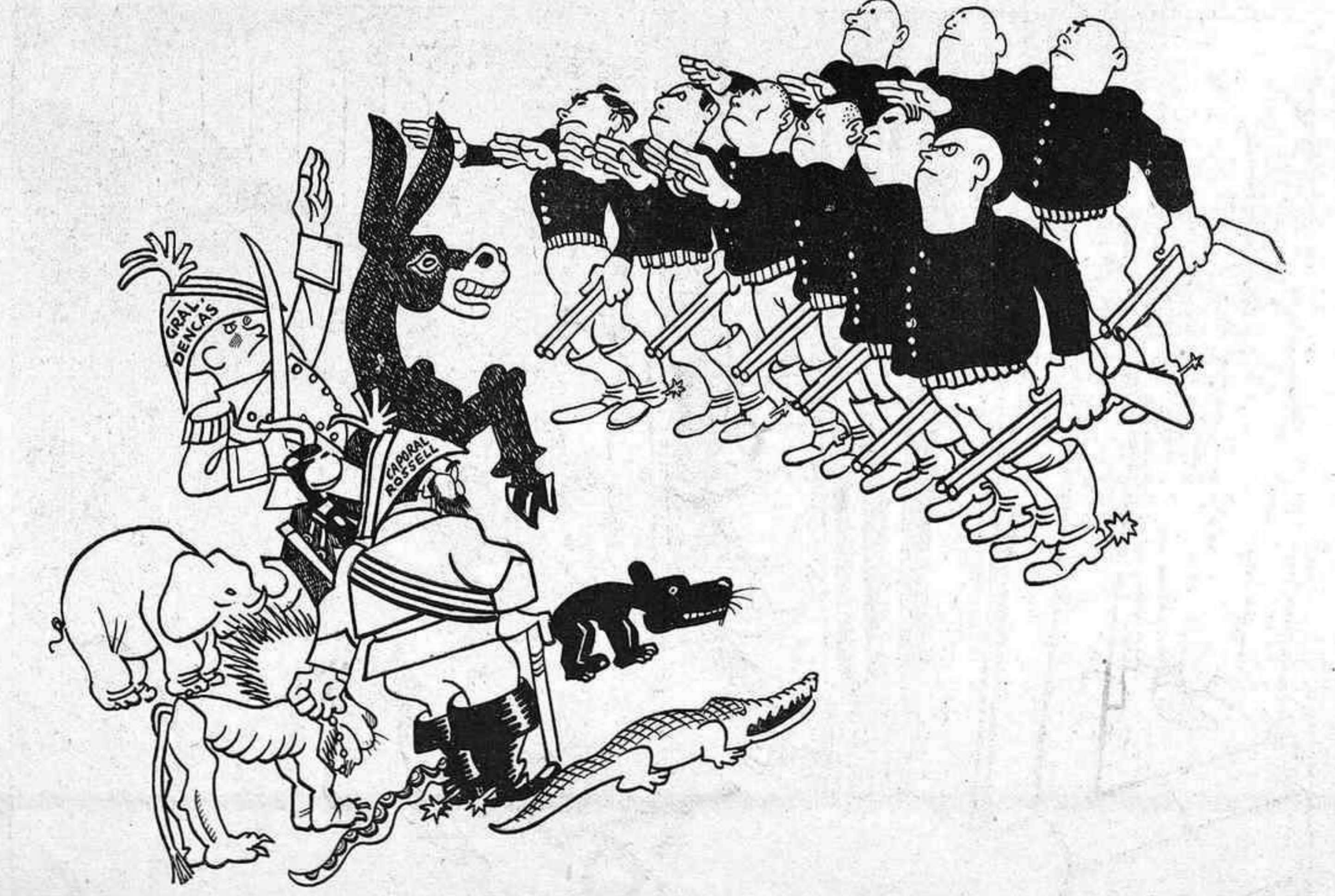
S'esposseixen les autoritats

Estudiants i reporters acudiren sol·licitats al despatx del Rector. En absència d'aquest, que es trobava al govern civil gestionant la llibertat dels detinguts, els va rebre el degà de Farmàcia Dr. Deulofeu. Aquest manifestà:

—Francament, francament, no hi veig solució... Però després, donant-se un cop de mà al front, afegí:

—Avantes no havia vist la solució, ara, ja ho tinc! Formulín-me una instància exposant els fets, i entreguin-me-la, que jo la curso. Així, els mals de cap són pel Rector, al que juguem una passadeta.

En efecte: Els estudiants, complaents, no varen fer cap mena d'instància.

«Dissabte el Sr. Dencàs revistà els escamots de l'Esquerra que han de prestar servei per les eleccions». (Dels diaris)

— Aquestes tropes, són per un si dencàs perdéssim.